

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Paška a soudců Mgr. Kateřiny Brodské a Mgr. Jana Pekáče ve věci

žalobce: **T. K. N.**, narozeného dne „X“
bytem „X“,
zastoupený advokátkou Bc. JUDr. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1 - Staré Město

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 - Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV-138888-8/SO-2022

takto:

- I. Žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV-138888-8/SO-2022, a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2022, č. j. MV- 38888-8/SO-22 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném v době Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, *neboť žádost je zjevně právně nepřipustná*. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to z následujících důvodů. Na území České republiky pobývá žalobce na základě zaměstnanecké karty. Poté, co mu skončil pracovní poměr u zaměstnavatele STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o., žalobce celkem třikrát oznámil změnu zaměstnavatele, podle žalované se tak ovšem nestalo řádným způsobem a v mezidobí došlo k zániku zaměstnanecké karty ze zákona. Žalobce poprvé požádal o souhlas se změnou zaměstnavatele dne 29. 6. 2020, podáním označeným jako žádost o zaměstnaneckou kartu – žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele (vedeno MV ČR OAMP pod č. j. OAM-33942/ZM-2020). Toto oznámení ovšem podle svého žalobního tvrzení učinil na neaktuálním formuláři a řízení bylo z důvodu právní nepřipustnosti zastaveno. Správnímu orgánu muselo být podle žalobce, navzdory užití nesprávného formuláře, zřejmé, oč žalobce usiluje a měl jej v té situaci o nesprávnosti užitého formuláře poučit. Následně oznámil žalobce změnu zaměstnavatele dne 24. 7. 2020, kdy žádost byla vedena pod č. j. OAM-39984/ZM-2020. K tomuto podání žalobce nemohl předložit originály listin, neboť je předložil již spolu s podáním ze dne 29. 6. 2020. Teprve dne 26. 8. 2020 byl žalobci doručen „nesouhlas“ ministerstva vnitra (tj. po lhůtě k tomu stanovené v § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců) odůvodněný tím, že žalobce nepředložil jednak listiny v originále a jednak součástí předložené pracovní smlouvy nebyl mzdový výměr. Žalobce má za to, že také za uvedené situace byl správní orgán I. stupně povinen jej vyzvat k odstranění vad podle § 154 a § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v účinném znění, dále jen „s. ř.“ Ostatně veškeré listiny již měl správní orgán v originále k dispozici, neboť byly předloženy spolu s podáním ze dne 29. 6. 2020. Správním orgánem zaslané sdělení o nesplnění podmínek žalobce považoval za výzvu k odstranění vad podání a 14. 9. 2022 (pozn. - podle údaje uvedeného v žalobě – správně 10. 9. 2020) zaslal správnímu orgánu originály všech listin. V návaznosti na to správní orgán dosud nerozhodl, a zaměstnanecká karta proto nemohla podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zaniknout. Žalobce pak rovněž dne 14. 12. 2021 (pozn. - správně 14. 12. 2020) podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty a předložil dokumenty ke změně zaměstnavatele a toto bylo učiněno v době, kdy dosud nebylo ukončeno řízení o jeho oznámení ze dne 24. 7. 2020. Ve vztahu ke sdělení o nesplnění podmínek žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci 17 A 102/2020, podle něhož je takové sdělení meritorním správním rozhodnutím podle § 9 s. ř. a je možno se proti němu bránit odvoláním, k jehož projednání je přípustná komise. V rozhodnutí k téže věci uvedla posléze žalovaná, že pokud správní orgán shledal doklady v prosté kopii jako nedostačující, byl povinen účastníka řízení vyzvat k odstranění vad žádosti ve smyslu § 45 odst. 2 s. ř. Tím, že k tomu nedošlo byl účastník podle uvedeného rozhodnutí žalované zkrácen na svých právech. Žalobce doplnil, že jeho podnět k přezkumu sdělení o nesplnění podmínek nebyl akceptován. Případ řešený označeným rozhodnutím Městského soudu v Praze má žalobce prakticky za totožný a dovolává se rovnosti před zákonem, kdy obdobné případy mají být rozhodovány stejně.

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobce pobývá na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 28. 12. 2020 do 27. 12. 2020 k zaměstnavateli STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o. Dne 29. 6. 2020 podal účastník (žalobce) žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnavatele KHAGIA s. r. o., který mu nebyl udělen. Dne 24. 7. 2020 oznámil změnu zaměstnavatele. Žalobci bylo přípisem ze dne 24. 8. 2020 sděleno, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Další oznámení bylo učiněno dne 9. 12. 2020 pro zaměstnavatele BLIKA s. r. o. Dne 28. 1. 2021 správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

žalobce vyrozuměl, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Dne 14. 12. 2020 podal účastník žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalovaná vycházela z obsahu spisu správního orgánu I. stupně, tedy mj. z dohody o rozvázání pracovního poměru ze dne 11. 6. 2020, v níž se žalobce a STIVAL AUTOMOTIVE s. r. o. dohodli na ukončení pracovního poměru ke dni 12. 6. 2020. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 6. 2022 usnesení č. j. OAM-76660-25/ZM-2020, kterým podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 14. 12. 2020, neboť byla podána v době, kdy tomu již účastník (pro zánik zaměstnanecké karty ze zákona) nebyl oprávněn. Skončil-li pracovní poměr žalobce dne 12. 6. 2020, doba 60 dnů podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců začala plynout od následujícího dne a uplynula 11. 8. 2020. Účastník sice oznamoval změny zaměstnavatele, avšak tyto nesplňovaly podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, a hledí se proto na ně podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, jako by nebyly učiněny. Výjimka podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v posuzovaném případě neuplatní. Usnesení bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2022. Proti němu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, ve znění jeho doplnění ze dne 22. 8. 2022, v němž proti napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil argumenty obsaženými i v nyní podané žalobě. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uzavřela, že žalobce podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dne 29. 6. 2020 a ve dnech 24. 7. 2020 a 9. 12. 2020 učinil oznámení o změně zaměstnavatele. Řízení o žádosti ze dne 29. 6. 2020 bylo zastaveno, ve vztahu k oznámení ze dne 24. 7. 2020 a 9. 12. 2020 bylo žalobci sděleno, že pro změnu zaměstnavatele nejsou splněny podmínky. Řízení bylo ve všech případech řádně ukončeno, žalobce byl vyrozuměn o výsledku a bránil se proti němu mimořádnými opravnými prostředky. Žalovaná dále konstatovala, že usnesením o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se řízení končí bez meritorního projednávání a rozhodnutí tehdy, je-li zjištěn důvod uvedený v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jak tomu je i v projednávané věci, kdy zaměstnanecká karta zanikla ze zákona. Žalovaná dále konstatovala, že žalobce měl znát podmínky, za nichž je oprávněn se změny zaměstnavatele domáhat, neznalosti právní úpravy, která se jej bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro jeho oprávněný pobyt na území cizího státu, se dovolávat nemůže. Námitky žalobce tak byly žalovanou v napadeném rozhodnutí shledány nedůvodnými.
4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž odkázala na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že v žalobě není obsažena žádná relevantní argumentace.
5. Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 21. 2. 2023, č. j. 114 A 9/2022-31, jímž napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, když, ve stručnosti shrnuto, uzavřel, že se správní orgán měl zabývat žalobcovou žádostí o prominutí zmeškání 60denní lhůty ze dne 9. 9. 2020, v níž byl povinen oznámit změnu zaměstnavatele, v důsledku toho pak měl za to, že žalobce důvodně namítal, že řízení o jeho oznámení ze dne 24. 7. 2020 dosud nebylo skončeno, a není proto dosud postaveno najisto, zda jeho zaměstnanecká karta ze zákona zanikla v důsledku uplynutí 60denní lhůty, aniž by zde byla dána výjimka upravená ustanovení § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
6. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ke kasační stížnosti žalované zrušil a v odůvodnění svého rozsudku ze dne 8. 11. 2023, č. j. 2 Azs 84/2023-31 konstatoval, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je přísně ovládáno dispoziční zásadou, která se projevuje mj. tím, že je soud povinen a současně oprávněn přezkoumat napadené rozhodnutí jen v mezích uplatněných žalobních bodů. Žalobci lze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

sice přisvědčit potud, že jeden z žalobních bodů se týkal neukončení vyřizování oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 24. 7. 2020, což však nelze podle závěru Nejvyššího správního soudu považovat samo o sobě za žalobní bod, neboť z něj není zřejmé, které konkrétní okolnosti žalobce napadá a v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je proto rozhodné, ze kterých konkrétních skutečností žalobce dovozuje neukončení vyřizování oznámení. Z žalobních tvrzení se podává, konstatuje dále Nejvyšší správní soud, že žalobce v žalobě namítal to, že správní orgán byl povinen jej podle § 37 správního řádu vyzvat k odstranění vad, nikoliv mu rovnou zaslat sdělení o tom, že oznámení nesplňuje stanovené náležitosti, tedy žalobce odvíjí svou argumentaci výlučně od toho, že jej mělo ministerstvo v návaznosti na oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 24. 7. 2020 nejprve vyzvat k odstranění vad oznámení; bez toho nemohly nastat účinky předvídané ustanovením § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, podle nějž se na oznámení, které nesplňuje stanovené požadavky, hledí, jako by nebylo učiněno. Předložení originálů pak směřovalo k odstranění vad oznámení. Podle tvrzení žalobce nebyla tato procesní linie ukončena. Oproti tomu žaloba není založena na tom, že žalobce učinil téhož dne ještě další podání, kterým žádal o prominutí zmeškání úkonu, takto žalobní bod formulován není. Krajský soud nemůže pod obecný právní rámec vymezený žalobcem v žalobě, podle nějž nebylo ukončeno vyřizování oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 24. 7. 2020, subsumovat jakoukoliv okolnost ze správního spisu, kterou považuje ve vztahu tomuto závěru za důležitou. Právě tak však bylo krajským soudem postupováno; jinak řečeno krajský soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí z hlediska, které nebylo v žalobě řádně vymezeno, čím vykročil z mezí žalobních bodů. K případné nezákonnosti (z důvodů, které shledal) pak v daném případě nemohl krajský soud přihlídnout ani z úřední povinnosti. Uvedené představuje vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, což vedlo ke kasaci jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále krajskému soudu vytkl tu skutečnost, že rozsudek byl vyhlášen bez jednání, zveřejněním tzv. zkráceného znění rozsudku na úřední desce soudu, kdy jde o vyhlášení rozsudku bez odůvodnění. Takový způsob vyhlášení rozsudku je však v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky. V řízení navazujícím na kasaci jeho rozhodnutí tak bude rozsudek krajského soudu vyhlášen veřejně.

7. O žalobě rozhodl krajský soud opětovně v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy soudu nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen. Krajský soud ovšem přistoupil k veřejnému vyhlášení rozsudku (tj. k jeho vyhlášení prostřednictvím úřední desky krajského soudu a její veřejně přístupné elektronické podoby, a to nikoli ve zkráceném, nýbrž v plném znění, tedy včetně odůvodnění; srov. bod III. a IV. právní věty nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, jak byla uveřejněna ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 115/2019 USn., potažmo odst. 40, 42, 51 a 52 odůvodnění tohoto nálezu).
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty běžící ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek (v souladu se shora shrnutými závěry Nejvyššího správního soudu) důvodná.
10. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce podal dne 29. 6. 2020 žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele (vedeno pod sp. zn. OAM-33942-4/ZM-2020). Učinil tak na tiskopisu žádost o zaměstnaneckou kartu, v jehož části A vyznačil, že žádá správní orgán výslovně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Správní orgán v rozhodnutí o zastavení správního řízení ze dne 10. 7. 2020 konstatoval, že udělit souhlas bylo možné při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 či 8 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, tedy jen tehdy byla-li žádost podána do uvedeného data. Počínaje dnem 31. 7. 2019 vstoupila v platnost novela, která povinnost žádat o souhlas zrušila a nahradila ji oznámením, které se činí za přesně specifikovaných podmínek. K oznámení je podle nové právní úpravy cizinec povinen užít zvlášť určený tiskopis, které je podle § 182 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zveřejněn na stránkách Ministerstva vnitra ČR, v opačném případě se k oznámení nepřihlíží. Žádosti účastníka tak nebylo možno vyhovět, tato byla zjevně právně nepřipustná. Proti rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek, a to nabylo dne 31. 7. 2020 právní moci. Podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 s. ř. nebyl shledán důvodným, příslušným správním orgánem bylo v rámci posouzení podnětu poukázáno (v rámci sdělení ze dne 1. 3. 2021, č. j. MV-195394-5/SO-2020) na již zmiňovanou novelizaci zákona o pobytu cizinců a ve vztahu k tvrzené povinnosti vyzvat žalobce k užití řádného tiskopisu bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Ans 9/2012-35, s tím, že s. ř. se v řízení podle zákona o pobytu cizinců použije pouze subsidiárně, přičemž požadavek na užití zvláštního tiskopisu je právě speciální úpravou vylučující postup podle § 37 odst. 3 s. ř., příp. podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., přičemž následkem nerespektování uvedeného požadavku je to, že se k uvedené žádosti nepřihlíží. Ohledně použitelnosti formuláře pak bylo v rámci posouzení podnětu k přezkumu poukázáno na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. Pl. ÚS 19/17, a již výše označené rozhodnutí správního soudu. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. Afs 155/2006-90 naopak nebyl shledán pro projednávání případ přílehlavým, neboť (narozdíl od zákona o pobytu cizinců), zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (daňový řád) přímo upravoval poučovací povinnost správce daně.
11. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 24. 7. 2020 žalobce oznámil na předtištěném formuláři změnu zaměstnavatele. Správní orgán žalobci přípisem ze dne 24. 8. 2020 sdělil, že žalobce pro změnu zaměstnavatele nesplnil podmínky, neboť dohoda o rozvázání pracovního poměru byla předložena pouze v prosté kopii a z pracovní smlouvy ze dne 10. 6. 2020 uzavřené s novým zaměstnavatelem KHAGIA s. r. o. nebyla zřejmá výše mzdy, platu či jiné odměny; bylo v ní pouze odkazováno na mzdový výměr, ačkoliv podle § 42g odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců musí z pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti, nebo smlouvy o smlouvě budoucí vyplývat, že měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba minimální měsíční mzdy. Sdělení převzal žalobce dne 26. 8. 2020. V reakci na to, podáním datovaným dnem 9. 9. 2020, žalobce doložil požadované listiny s tím, že „sdělení o nesplnění podmínek“ ze dne 24. 8. 2020 považuje za výzvu správního orgánu I. stupně podle § 37 odst. 3 s. ř. Správní orgán v reakci na uvedené vycházel ze závěru, že zákon o pobytu cizinců je zvláštním zákonem, v němž je v § 42g odst. 9 striktně Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

stanoveno, jaké podmínky musí být při oznámení změny zaměstnavatele splněny a vylučuje užití obecné úpravy s. ř. vztahující se k odstraňování vad podání. Ani včasné oznámení o nesplnění podmínek by již nemohlo odvrátit zánik zaměstnanecké karty, neboť k tomu došlo již 11. 8. 2020. Podklady ze své úřední evidence by byl správní orgán podle obsahu přípisu povinen obstarat jen tehdy, pakliže by o to účastník požádal, podání ze dne 24. 7. 2020 však takovou žádost neobsahovalo. Rozhodnutí o prvním podání žalobce (žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele) bylo vydáno dne 10. 7. 2020 a žalobci bylo doručeno dne 15. 7. 2020, avšak žalobce podal oznámení o změně (tak jak to odpovídalo nové právní úpravě účinné od 31. 7. 2019) až dne 24. 7. 2020. Z obsahu spisu dále vyplývá, že doplnění odvolání ze dne 22. 8. 2022 bylo posouzeno mj. jako podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci sdělení o nesplnění podmínek ze dne 24. 8. 2020. K tomuto podnětu bylo ovšem sdělením ze dne 19. 10. 2022 konstatováno, že podle § 96 odst. 1 s. ř. není zachována lhůta pro zahájení přezkumného řízení, neboť to je možno zahájit toliko do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

12. Dne 14. 12. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení doby zaměstnanecké karty k zaměstnavateli BLIKA s. r. o., se sídlem v Kadani (řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-76660/ZM-2020). Správní řízení o této žádosti bylo rozhodnutím ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-76660-15/ZM-2020, podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno s tím, že došlo k zániku jeho zaměstnanecké karty ze zákona ke dni 11. 8. 2020. Na oznámení učiněné dne 24. 7. 2020 se pohlíží jako na neučiněné. Žádost o prodloužení doby zaměstnanecké karty tak byla podána v době, kdy již k tomu žalobce nebyl oprávněn. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí dne 17. 5. 2021 odvolání. K odvolání žalobce bylo rozhodnutí ze dne 30. 4. 2021 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalobci byla odepřena možnost nahlížet do spisu a seznámit se s jeho obsahem. V navazujícím řízení bylo o žádosti žalobce rozhodnuto dne 9. 6. 2022, přičemž rozhodnutí bylo odůvodněno stejně jako rozhodnutí vydané dne 30. 4. 2021. K odvolání žalobce ze dne 29. 6. 2022, doplněnému dne 22. 8. 2022, bylo odvolání žalobce nyní napadeným rozhodnutím zamítnuto a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-76660-25/ZM-2025, bylo potvrzeno.
13. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*
14. Podle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců *oznámení podle odstavce 7 se podává na k tomu určeném úředním tiskopisu, kde je cizinec povinen uvést jméno, příjmení, datum narození, státní Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.*

příslušnost, požadovanou změnu, název budoucího zaměstnavatele, telefonní číslo na budoucího zaměstnavatele, informace, zda jsou dosavadní a budoucí zaměstnavatelé účastníky vládou schváleného programu, údaje k nové volné pracovní pozici vedené podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty v rozsahu tiskopisu a přesné datum, ke kterému změna nastane. Dále je povinen k oznámení předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, ke kterému dni tento vztah skončil, pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, ze které je patrné, že je uzavřena na v oznámení uvedenou pracovní pozici, která je uvedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a prohlášení budoucího zaměstnavatele, že má cizinec odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání podle odstavce 2 písm. c). Pracovní smlouva, dohoda o pracovní činnosti nebo smlouva o smlouvě budoucí musí splňovat podmínky uvedené v odstavci 2; to neplatí, jedná-li se o oznámení změny zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele.

15. Podle § 42g odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin (pozn. – vedle splnění dalších podmínek uvedených v citovaném zákonném ustanovení).
16. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.
17. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.
18. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
19. Soud se, vzhledem ke shora uvedenému – při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí výhradně z pohledu uplatněných žalobních bodů – ztotožňuje se závěrem, že zaměstnanecká karta žalobce zanikla ze zákona podle shora citovaného § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, uplynutím doby 60 dnů od skončení posledního pracovněprávního vztahu žalobce na pracovní pozici, pro kterou byla cizinci zaměstnanecká karta vydána, případně která byla oznámena správním orgánem I. stupně. Skutečnosti předvídané ustanovením § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v posuzovaném případě vzhledem k níže uvedenému nenastaly.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

20. Řízení o žádosti žalobce ze dne 29. 6. 2020 bylo zastaveno, aniž bylo proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání jakožto řádný opravný prostředek. Podnět k přezkumu pak nebyl shledán důvodným, přičemž správní orgán se v rámci posouzení tohoto podnětu náležitě a velmi podrobně vypořádal s veškerými námitkami žalobce (srov. skutečnosti uvedené pod bodem 8. odůvodnění tohoto rozhodnutí). Soud se se závěry zmíněnými ve sdělení ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. V tomto případě jde tak nepochybně o řízení pravomocně ukončené již dnem 31. 7. 2020.
21. Jde-li o řízení vedené ohledně oznámení ze dne 24. 7. 2020, žalobce sice namítá, že posuzováno podle jím odkazované judikatury (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020-51) je sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 24. 8. 2020, které převzal dne 26. 8. 2020, meritorním rozhodnutím, proti kterému je přípustné odvolání, žaloba však není založena na tom, že by žalobce toto záporné sdělení napadl odvoláním. Pochybnosti o tom, zda sdělení podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021 (tj. ve znění účinném v době, kdy správní orgán posuzované sdělení učinil) má skutečně povahu rozhodnutí ve smyslu § 67 s. ř. zůstaly v judikatuře Nejvyššího správního soudu explicitně nevyřešeny (srov. odst. 6 a 7 odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41). I kdyby však mělo mít toto záporné oznámení povahu meritorního rozhodnutí ve smyslu § 67 s. ř., proti němuž je odvolání přípustné, pak za situace, kdy žalobní bod není formulován tak, že proti tomuto zápornému sdělení žalobce odvolání podal, je třeba vycházet z toho, že 90denní lhůta k jeho podání (§ 83 odst. 2 s. ř.), počítaná od jeho oznámení, tj. ode dne 26. 8. 2020, již marně uplynula. Ve vztahu k podání žalobce ze dne 9. 9. 2020 je soud toho názoru, že zákon o pobytu cizinců je speciálním předpisem a jeho striktně formulované ustanovení § 42g odst. 7, odst. 8, vylučuje obecné užití § 37 odst. 3 s. ř., tedy výzva k odstraňování vad podání či doplnění jeho náležitostí se nepředpokládá. Na podání, které náležitosti nemá, se podle § 42g odst. 9 věty druhé zákona o pobytu cizinců výslovně hledí, jako by nebylo učiněno. Povinností správního orgánu proto nebylo vyzvat žalobce k doplnění jeho oznámení a na podání z 9. 9. 2020 není možno hledět jako na včas učiněné odstranění vad oznámení ze dne 24. 7. 2020, neboť bylo podáno až v návaznosti na záporné sdělení správního orgánu ze dne 24. 8. 2020, které nebylo včas napadeno řádným ani mimořádným opravným prostředkem ani správní žalobou a kterým se řízení o oznámení žalobce ze dne 24. 7. 2020 skončilo. Nešlo tudíž o reakci na výzvu k odstranění vad podání, neboť povahu takové výzvy sdělení správního orgánu ze dne 24. 8. 2020 nemělo a podle v té době účinné právní úpravy ani mít nemělo. Z odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020-51, ani z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2021, č. j. 8 Azs 56/2021-41, nevyplývá, že by k této otázce přijal Městský soud v Praze nebo Nejvyšší správní soud jakýkoliv odlišný závěr, přičemž z nich ani není zřejmé, že by žalobcem predestíraný názor učinila sama žalovaná.
22. Lze tedy shrnout, že také řízení o sdělení žalobce ze dne 24. 7. 2020 již bylo pravomocně ukončeno, z čehož vyplývá, že k zániku zaměstnanecké karty došlo ze zákona podle shora citovaného § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro což již žalobce nebyl oprávněn podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z řečeného vyplývá, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nebyla z pohledu uplatněných žalobních bodů krajským soudem shledána a krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. Žalovaná byla v řízení úspěšnou, a proto by jí dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. náleželo právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Soud však dospěl k závěru, že je zde na místě použití § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něhož, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává, neboť žalované nevznikly v řízení o žalobě proti jejímu rozhodnutí žádné náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, sp. zn. 6 As 36/2011, nebo ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 1 As 36/2006).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně Moravské náměstí 611/6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. června 2024

Mgr. Martin Pašek v. r.
předseda senátu